

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Towarzystwa Ubezpieczeń (...) w W.
przeciwko A. Ż.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 grudnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 stycznia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że

Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ okoliczności sprawy nie uzasadniały obniżenia na podstawie art. 5 k.c. dochodzonej od pozwanego drodze regresu kwoty wypłaconego poszkodowanemu w wyniku wypadku, którego sprawcą był pozwany, odszkodowania i zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest więc oczywiście naruszenie konkretnego przepisu prawa lecz sytuacja, w której to naruszenie spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Skarżąca nie sprostала powyższym wymogom. Konstrukcja art. 5 k.c., z założenia pozostawia sądowi rozpoznającym sprawę znaczną swobodę w ocenie, czy dane zachowanie stanowi nadużycie prawa podmiotowego. Jednocześnie, z uwagi na szczególny charakter tej instytucji, jej stosowanie zawsze wymaga rozważania konkretnych okoliczności danego wypadku. Ocena, czy zachodzi nadużycie prawa podmiotowego, dokonywana jest na podstawie wszystkich okoliczności sprawy i z uwagi na jej uznaniowy charakter jest przejawem

dyskrecjonalnej władzy sądu *meriti*. Skarżąca nie wykazała skutecznie, że stanowisko Sądu drugiej instancji, który wykorzystał konstrukcję nadużycia prawa przeciwko roszczeniu skarżącej, odwołując się do okoliczności faktycznych zdarzenia, można przypisać cechy tak daleko idącej dowolności, że uzasadniona byłaby ingerencja Sądu Najwyższego w treść rozstrzygnięcia w trybie tak szczególnym, jakim jest skarga kasacyjna.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj